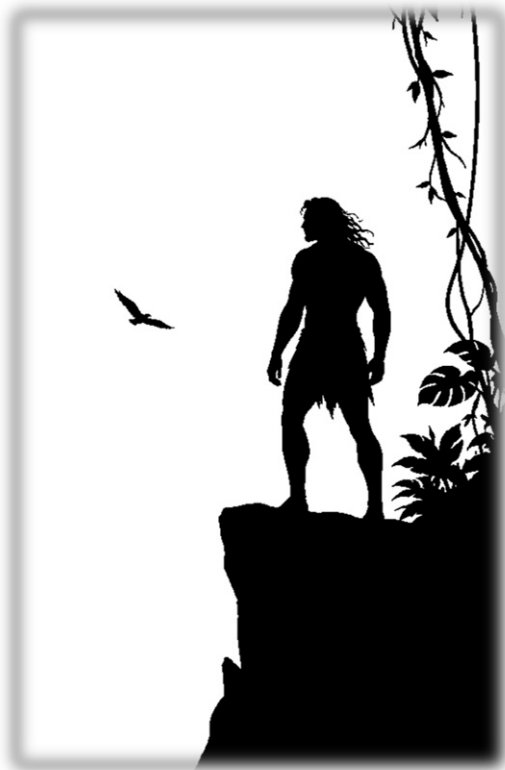

De Beste Avonturen van Tarzan

Anna Volkova

Inhoudsopgave

De Schreeuw van de Jungle	4
De Vallei van de Nevels	13
De Jagers.....	25
De Schaduw van de Verloren Stad.....	31
Het Dier dat Dacht	41
De Eed van de Wachters	51
De Jungle in Vlammen.....	59
Het Masker van de Beschaafde Mens	70
De Trommels van de Oorlog.....	79
Het Vergif van het Bladerdak.....	89
De Nacht van de Grote Katten	100
De Erfenis van de Koning der Apen	109

De Schreeuw van de Jungle

In de uitgestrekte groene jungle, waar de lianen mee wiegden op de wind, leefde Tarzan. Hij was anders dan alle anderen. Zijn spieren waren krachtig als die van de gorilla's, zijn ogen zagen alles, zelfs in de diepste schaduwen tussen de bomen. Maar vooral luisterde hij naar de jungle. Echt luisteren.

Die ochtend steeg een vreemde schreeuw op naar de wolken. Geen kreet van vreugde, geen roep van honger. Het was een schreeuw van woede, een schreeuw van oorlog.

Tarzan sprong van tak naar tak, snel als de bliksem. Hij bereikte de rand van de Grote Rotskloof. Daar stonden twee groepen tegenover elkaar. Aan de ene kant de machtige gorilla's van Kala, met vuisten als hamers. Aan de andere kant de lenige luipaarden van Sabor, wier klauwen glinsterden in het zonlicht.

Ze gromden, ontblootten hun tanden. Stenen vlogen door de lucht, takken braken af.

Tarzans hart bonsde. Hij wilde geen bloed op de bladeren zien, niet in zijn jungle.

Hij liet zijn bekende roep horen, die de bomen deed trillen. "AAAAHHH-AAAAHHHH!"

Iedereen verstarde. Zelfs de wind leek zijn adem in te houden.

Tarzan daalde af naar het midden, rechtop en kalm.

“Stop!” riep hij. “De jungle is niet gemaakt voor oorlog. Ze is gemaakt om samen te leven!”

De gorilla's gromden zachter. De luipaarden trokken hun klauwen iets in.

“Waarom vechten jullie?” vroeg Tarzan.

De oude gorilla Kala sprak als eerste. “Ze hebben onze beste vruchten gestolen!”

De luipaardenleider Sabor antwoordde meteen: “Dat is gelogen! Zij hebben onze jongen weggejaagd!”

Tarzan fronste. Er klopte iets niet. De woorden klonken te hard, te snel.

Hij besloot de waarheid te zoeken.

Terwijl de dieren in de kloof bleven, verdween hij tussen de varens. Hij volgde een vreemd spoor: geen pootafdrukken, geen klauwsporen, maar ronde indrukken, als van laarzen.

In een kleine grot, verborgen achter lianen, vond hij iets verschrikkelijks. Houten kisten. Daarin

koude, glimmende voorwerpen. Wapens. Wapens die mensen heimelijk hadden gebracht.

Tarzan begreep het meteen. Iemand wilde dat de groepen elkaar bestreden. Iemand wilde de jungle verdelen.

Hij keerde terug naar de kloof met één wapen hoog boven zijn hoofd, zodat iedereen het kon zien.

“Kijk!” zei hij met een krachtige maar milde stem. “Jullie zijn geen vijanden. Dit heeft jullie gek gemaakt van woede.”

De gorilla's en luipaarden kwamen langzaam dichterbij. Ze snoven, ze keken.

Kala boog het hoofd. “We hebben ons vergist...”

Sabor sloot even zijn ogen. “We hebben de angst voor ons laten spreken.”

Tarzan legde het wapen op de grond en trapte het met één krachtige beweging kapot. De stukken vielen in het gras.

“De jungle kent haar eigen wetten,” zei hij. “Geen klauwen tegen vuisten. Geen oorlog zonder reden. Samen zijn we sterker.”

De dieren keken elkaar aan. Toen stak een gorilla langzaam een grote hand uit. Een luipaard deed een gevlekte poot naar voren.

Ze raakten elkaar aan. Niet om te vechten, maar om te herinneren.

De zon gleed tussen de bladeren door. De jungle ademde lichter.

Tarzan glimlachte in de schaduw. Hij wist dat het nog niet voorbij was. Iemand had die wapens gebracht. Misschien zou die iemand terugkeren.

Maar voor die avond was de vrede teruggekeerd. En in het hart van elk dier was een klein zaadje ontkiemd: het zaadje van vertrouwen.

De volgende ochtend ontwaakte de jungle zacht. De vogels zongen luider dan gewoonlijk, alsof ze blij waren. Tarzan klom uit zijn lievelingsboom. Hij voelde nog de warmte van de vrede van de vorige dag in zijn borst.

Toch wist hij dat vrede soms beschermd moet worden.

Hij liep naar de Grote Rotskloof. De gorilla's en luipaarden waren er al. Ze deelden vruchten en spraken zacht met elkaar. Kala bood een banaan

aan een klein luipaardje. Sabor liet een van zijn jongen op de rug van een gorilla klimmen.

Tarzan glimlachte. Het was mooi om te zien.

Toch kon hij niet blijven rusten. Hij moest uitzoeken wie de wapens had gebracht.

“Ik ga het spoor volgen,” zei hij hardop. “Blijf bij elkaar. Bescherm elkaar.”

Kala knikte met zijn grote hoofd. “We gaan mee als je wilt.”

Tarzan legde een hand op de schouder van de oude gorilla. “Deze keer niet. Dit is mijn pad. Maar ik kom snel terug.”

Hij slingerde weg, liane na liane, als een vogel die tussen de bomen zweeft.

Achter de grot liep het spoor van de laarzen verder, naar de rivier die glinsterde in de zon. Tarzan volgde geruisloos, zijn voeten maakten geen geluid op de dorre bladeren.

Aan de waterkant bleef hij staan. Hij zag iets vreemds: een klein bootje verborgen onder takken. Daarin nog meer kisten. En verse sporen. Iemand was 's nachts gekomen.

Tarzan fronste. Zijn hart klopte sneller. Niet van angst, maar van nieuwsgierigheid en moed.

Hij klom in een hoge boom. Van daaruit keek hij ver over de rivier, waar een dunne rookpluim opsteeg in de ochtendnevel. Rook die niet bij de jungle hoorde. Rook van mensen.

Hij daalde stil af, raakte het water aan met zijn vingertoppen. Koud. Maar hij aarzelde niet.

Hij zwom de rivier over, krachtig en snel, als een krokodil, maar zonder geluid.

Aan de overkant vond hij een klein kamp. Groene tenten. Mannen spraken zacht. Ze droegen kleren in de kleur van bomen en leken gehaast.

Tarzan verborg zich achter een met mos begroeide rots en luisterde.

“Morgen brengen we de rest,” zei een man. “De dieren zullen opnieuw vechten. En wij nemen alles.”

Tarzan balde zijn vuisten. Niet om te slaan, maar om na te denken.

Hij wilde niet vechten tegen de mannen. Hij wilde het bedrog stoppen.

Hij pakte een kleine ronde steen en wierp die ver aan de andere kant van het kamp. Met een plons viel hij in het water.

Alle mannen keken op en staarden naar de rivier.

Tarzan greep zijn kans. Hij rende naar de kisten, opende ze en gooide de koude wapens een voor een in de rivier. Plons. Plons. Plons.

De mannen kwamen teruggerend, maar te laat.

Tarzan was al verdwenen, terug in de bomen, snel als de wind.

Achter zich hoorde hij verbaasde kreten. Geen woede, alleen verbazing.

Hij wist dat ze spoedig zouden vertrekken. Zonder hun kisten. Zonder hun plan.

Toen hij terugkeerde in de Grote Rotskloof, stond de zon hoog. De dieren wachtten op hem.

Hij sprong midden tussen hen, buiten adem maar met een glimlach.

“Voor vandaag is het voorbij,” zei hij. “Ze zijn weg. De jungle is weer van ons.”

Een klein luipaardje sprong op zijn schouders. Een gorilla gaf hem een zachte klap op de rug.

De jungle ademde diep, alsof ze opgelucht was.

Tarzan ging zitten op een warme rots en keek hoe de dieren samen speelden. Hij keek omhoog naar de machtige bomen.

Ergens wachtten andere mysteries, dat wist hij. Maar voor nu was het goed. Heel goed.

De jungle zong haar avondlied. Tarzan sloot even zijn ogen. Gewoon om te luisteren.